

Omeletje

Op maandag kregen wij een nieuwe meester, want die van ons was zwanger. Nou ja, de juf dan. Ze had het vorige maand verteld: ‘Ik ben in verwachting!’ zei ze.

‘Ooh,’ zei Winston streng. ‘Dan hebt u gedigest!’

Winston had het altijd over dingesen. Meestal werd de juf dan boos, maar nu praatte ze gewoon door.

‘De meester die in mijn plaats komt, moet het eigenlijk nog leren,’ zei ze. ‘Hij is een stagiair.’

We waren dus heel erg nieuwsgierig. Om kwart over acht zat iedereen al in de klas. Sep en ik hadden de hele weg naar school gerend.

O ja, ik ben Tobias en Sep is mijn beste vriend.

‘Ik heb hem allang gezien!’ riep Jackie.

‘Echt niet,’ zei Koen. ‘Hoe zag hij er dan uit?’

‘Zeg ik niet.’ Jackie ging heel tevreden zitten.
‘Hoe wist je dan dat hij het was?’ vroeg ik.
Slim van mij, hè?

‘Gewoon,’ zei Jackie stoer.

Precies om half negen ging de deur open. Er kwam een oude mevrouw binnen.

Hè? Was zij de stagiair, dit omaatje? Het zou toch een man zijn?

‘Kom maar,’ zei ze en toen kwam er inderdaad een man de klas binnen. Of nee, het was een grote jongen. Hij had kort blond haar met heel veel gel erin. En hij had heel erg grote lichtblauwe ogen. Zijn kleren waren gloednieuw, dat zag je zo.

‘Loop eens door,’ zei het omaatje en ze duwde hem naar voren. ‘Jongens, dit is Kees, jullie nieuwe meester.’

Meester Kees knikte naar ons en wij knikten terug, net als worstelaars die elkaar begroeten.

‘Nou jong, zet ’m op,’ zei de oma. ‘Als het niet gaat, bel je maar.’ Ze gaf hem een kus op zijn wang en trok nog even snel zijn kraag recht.

‘Dag jongens!’ riep ze naar ons.

‘Dag mevrouw!’ zeiden wij.

‘Dag mama,’ zei meester Kees.

En toen ging ze weg. Stijf van verbazing zaten we te kijken. Er was nog nooit een meester of juf geweest die ons zo lang stil had gekregen.

Meester Kees zette zijn tas op de grond en lachte verlegen naar ons.

‘Best eng,’ zei hij. Toen keek hij schuin omhoog, haalde diep adem en zei: ‘Manon, Aukje, Hasna, Ben, Karim, Sep, Lisa, Fred, Jackie, Winston, Tobias, Tom, Bart, Anna, Wahed, Rashida, Koen.’

Al onze namen, knap man!

‘Uit mijn hoofd geleerd,’ zei meester Kees met een bescheiden lachje. Hij probeerde zijn handen in zijn zakken te steken, maar die waren dichtgenaaid. Toen kuchte hij en zwaaide zijn pony naar achteren. Dat ging ook al niet, want die stond rechtovereind door al die gel.

Hij zette zijn tas op het bureau en ging op de grote, blauwe juffenstoel zitten. Wij mogen alleen op die stoel als we jarig zijn en dan kijken we net zoals meester Kees nu keek.

‘Als je op die zwarte hendel drukt, zak je omlaag,’ zei Bart.

Meester Kees deed het meteen en zoef, daar ging hij.

‘Kicken!’ zei hij lachend. Daarna haalde hij zijn broodtrommel uit zijn tas en gluurde erin. ‘Mmm!’ Hij zwaaide met zijn hand naast zijn hoofd. ‘Omeletje op mijn brood!’

Omeletje! Het water liep me in de mond, het leek wel of iemand daar de douche aanzette.

‘Wat hebben wij op ons brood?’ vroeg ik zacht aan Sep, want hij deelt altijd zijn brood met mij.

‘Ham,’ antwoordde Sep.

‘Mochten we maar alvast eten,’ zei meester Kees.

Inderdaad, mocht dat maar. Ik zat te kwijlen als een hond. En ik was niet de enige, want ik hoorde iedereen slurpgeluidjes maken.

‘Maar meester,’ zei Aukje, ‘als je het “Voedselproject” noemt, mogen we wel eten.’ Ze keek de klas rond. ‘Toch, dat is toch altijd zo?’

Wij knikten, heel lang en met hoge wenkbrauwen, omdat we het heel zeker wisten.

‘Aha,’ zei meester Kees. Hij pakte de pen, keek

er even naar en schreef toen met grote letters *voedselproject* op het bord. ‘Zo dus?’ vroeg hij.

Inderdaad, zo dus! Even later zat iedereen te smullen. Nou ja, bijna iedereen, want Sep kreeg zijn brood niet in tweeën gescheurd, door die ham.

‘Pak een schaar!’ zei ik zenuwachtig. Ik had zo’n honger!

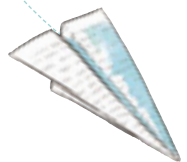
‘Ik eet wel tot de helft,’ fluisterde Sep.

‘Heb jij niets?’ vroeg meester Kees met volle mond.

‘Jawel,’ antwoordde ik snel. ‘Ik krijg van Sep, maar die stomme ham is van elastiek.’

‘Hier,’ zei meester Kees. En toen... scheurde hij zijn dubbele boterham in tweeën en gaf de helft – de helft zonder hap – aan mij.

Wooo... ik vertel nog maar één ding: er is niemand op de hele wereld die zulke lekkere omeletjes maakt als de moeder van onze nieuwe meester!

Sommen

‘Wat zullen we nu gaan doen?’ vroeg meester Kees. Hij had zin in iets leuks, dat zag je aan zijn gezicht.

Naast het bord hing ons werkrooster. Vandaag was het maandag, dus om negen uur hadden we dictee.

‘Jij hoeft toch niet precies hetzelfde te doen als de juf?’ vroeg Aukje.

‘Nee!’ riep Koen. ‘Ik bedoel, je hebt toch ook geen jurk aan?’

Ik moest lachen. ‘En je bent toch ook niet zwanger?’

‘Nee, want hij heeft niet gedingest,’ zei Winston meteen.

‘Weet je niet!’ riep Jackie.

Daar moesten we even over nadenken... Jawél, sommige dingen wist je gewoon.

‘Maar ik moet me wel aan het rooster houden,’

zei meester Kees aarzelend.

Dat was waar, dat werd dus dictee... blèh!

‘Wacht, ik heb een plan!’ zei meester Kees toen. ‘Ik vertel een mop, en jullie moeten de vijf moeilijkste woorden eruit opschrijven.’

Dát was nog eens een goed plan! Meester Kees begon meteen. Hij kende wel duizend moppen en hij kon ze heel goed vertellen.

Wooo... ik had buikpijn, man! Ik heb nog nooit in mijn leven zo hard gelachen als op de eerste schooldag van meester Kees tijdens dictee.

Om half elf was het kleine pauze. Meestal sta ik al buiten vóórdát de zoemer gestopt is, maar nu had ik helemaal geen zin in pauze.

‘Nog eentje!’ bedelde ik. ‘Nog zo’n raadsel, die zijn leuk.’

Meester Kees keek schuin omhoog, alsof hij een moppenboek in zijn hersenen bekeek.

‘Ja, ik weet er nog een.’ Sommige moppen vond hij zelf zo leuk dat hij eerst heel hard moest lachen, maar deze kon hij meteen ver-

tellen: 'Het is groen en zakt nooit onder water.'

Toen kwam Dreus binnen, zij is het hoofd van de school. Midden op haar wenkbrauw groeit een wrat en op die wrat groeien zes wenkbrauwharen. Ik tel ze altijd na als ik een preek krijg.

Meester Kees zei niets, hij keek net zo geschrokken als wij. O ja, we hadden eigenlijk dictee. Ik schreef snel 'groen' en 'zakt' in mijn taalschrift.

‘Zo!’ zei Dreus, terwijl ze de klas rondkeek.
‘U hebt ze er flink onder!’

‘Ja, het gaat best wel goed,’ zei meester Kees verlegen.

‘Primadeluxe! Loopt u mee naar de koffiekamer?’ vroeg Dreus toen. ‘Jongens en meisjes: naar buiten jullie, het is pauze.’

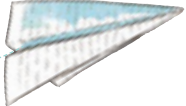
Meester Kees liep met gebogen hoofd naar haar toe, net alsof hij straf kreeg. Nog even keek hij om. ‘Andrijvie,’ zei hij snel, en toen was hij weg.

We bleven gewoon zitten. Iedereen was opgewonden vanwege meester Kees. Ik kon niet praten, want ik moest nog lachen om die andrijvie.

Toen meester Kees na een kwartiertje terugkwam, keek hij ineens benauwd.

‘Op de donderdagen moet ik zelf naar school en dan krijgen jullie mevrouw Dreus,’ zei hij. ‘Dan gaat ze natuurlijk controleren wat we gedaan hebben.’

‘Boe!’ riepen wij, want dan moesten we nu gaan rekenen.

‘Ik weet wat,’ zei Aukje toen. ‘Iedereen maakt een rijtje sommen. Wie klaar is, zegt de antwoorden en die schrijven de anderen snel op. En dan hebben we allemaal zeventien rijtjes sommen gemaakt.’

Wat een goed idee, waarom deden alle klassen dat niet!

Aukje wil later burgemeester worden of anders minister-president. Nou, ik weet wel op wie ik ga stemmen als ik groot ben!

‘Ik doe de eerste,’ riep zo’n beetje iedereen. Bij de eerste worden er twee sommen uitgelegd, dus die antwoorden heb je dan al mooi binnen.

‘Wacht!’ Meester Kees stond op. ‘Eén,’ zei hij tegen Anna. ‘Twee,’ tegen Bart en zo liep hij de hele klas door. Iedereen kreeg een nummer. Zijn nieuwe schoenen piepten: *skwiek, skwok*, deden ze.

‘Yo mees, coole sound!’ zei Winston.

Wie aangetikt was, ging meteen aan de slag. Ik was nummer elf. Binnen een paar seconden zaten we doodstil te werken. Er mochten natuurlijk geen fouten in zitten, want elke fout werd zeventien keer overgeschreven. Ik deed ontzettend mijn best, zo erg had ik nog nooit mijn best gedaan.

‘Klaar!’ riep Tom, die de slimste van de klas is.

‘Klaar!’ riep Jackie, terwijl ze gewoon doorwerkte.

‘Niet.’ Koen keek op haar blaadje. ‘Je moet er nog vier!’

‘Die heb ik allang af, in mijn hoofd,’ zei Jackie.

Toen iedereen klaar was, mochten we om de beurt de antwoorden oplezen, terwijl de rest van de klas ze opschreef. Van sommigen rekende ik het snel even na, bijvoorbeeld van Jackie. Maar die van Tom schreef ik natuurlijk in één keer op.

En toen hadden we allemaal ineens zeventien rijtjes sommen staan. Handig en verstandig!

‘Oké, nu gaan we een spelletje doen, dat heb-

ben we wel verdiend,' zei meester Kees. 'Tobias neemt iemand in zijn hoofd en wij moeten raden wie dat is.'

Persoontje raden, dat is nou net mijn lievelingsspel!

'Ja, ik heb al iemand,' zei ik.

Drie keer raden wie ik had... (Zijn voornaam begint met een K.)

